

Bí Mật Trong Sách

Contents

Bí Mật Trong Sách	1
1. Chương 1: Một Quyển Sách, Một Lý Do Gặp Mặt	1
2. Chương 2: Chương Sách: Hy Vọng Có Một Ngày Có Thể Cùng Em Sánh Bước, Cùng Đi Ngắm Tất Cả Cảnh Đẹp	3
3. Chương 3: Trang Ba: Hoàng Hôn Rất Đẹp, Tựa Như Em Đi Trước Mặt Anh	4
4. Chương 4: Trang Tám: Nếu Có Một Ngày, Em Có Thể Nhìn Thấy Quyển Sách Đây	5
5. Chương 5: Trang Mười: Ngay Cả Dáng Vẽ Ngây Người Của Em, Anh Cũng Cảm Thấy Đáng Yêu	8
6. Chương 6: Trang Mười Lăm: Thích Trêu Chọc Em, Là Muốn Khiến Em Chú Ý	10
7. Chương 7: Trang Hai Đêm Ngược: Có Một Ngày, Anh Sẽ Dẫn Em Tới Đây, Lớn Tiếng Nói Với Em Rằng, Anh Thích Em	13
8. Chương 8: Trang Cuối: Một Ngày Nào Đó, Anh Sẽ Cố Gắng Làm Cho Bước Đi Của Chúng Ta Trở Nền Thống Nhất	14
9. Chương 9: Bí Mật Giấu Ở Trong Sách	16

Bí Mật Trong Sách

Giới thiệu

Editor: p3104 Thể loại: truyện ngắn, hiện đại Độ dài: 9 phần nhỏ Cô đã tốt nghiệp được một năm, làm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bi-mat-trong-sach>

1. Chương 1: Một Quyển Sách, Một Lý Do Gặp Mặt

“An Ninh, nghe nói cháu muốn đi Bắc Kinh chơi, vừa lúc giúp Bình An mang chút đồ qua nhé.” An Ninh xách theo va ly vừa mới mua lên lầu, một người dì ở đối diện nhà hình như đã tính toán mà mở cửa nhà mình, nhét một quyển sách vào trong tay An Ninh.

Cô theo bản năng muốn từ chối, nhưng gương mặt cười tủm tỉm của người dì kia đã nhanh chóng rút trở về, sau đó “phịch” một tiếng đóng cửa lại, chỉ còn một mình cô đứng ở hành lang dờ khóc dờ cười.

Gia đình bọn họ đã dọn đến toà nhà này tám năm, còn nhà đối diện dọn đến muộn hơn nhà họ vài ngày. Mọi người đều nói người dân ở thành phố này lạnh nhạt lắm, rất nhiều người ngay cả hàng xóm của mình cũng không quen biết, lại càng không qua lại với nhau.

An Ninh nghĩ rằng nếu thật là vậy thì cũng chẳng có gì không tốt, ít nhất được yên tĩnh. Đáng tiếc gia đình cô không giống như người bình thường, dọn đến không bao lâu thì đã thân với lầu trên lầu dưới, càng khỏi phải nói đến gia đình ở đối diện kia. Bình thường hay qua nhà nhau mượn xì dầu bột ngọt còn chưa tính, như chuyện hôm nay sai bảo con người khác như là con mình cũng hay xảy ra.

Thật ra cô không phải cảm thấy không tốt, nhưng trời sinh bản tính cô lạnh nhạt, không thể quen nết mà thôi. Huống hồ, dù cho quan hệ của người lớn hai nhà tốt đẹp nhưng không có cách nào thay đổi sự thật cô và Bình An không quen thân.

An Ninh bắt đầu dĩ thử dài, rốt cuộc tìm được chìa khoá trong túi xách, mở cửa ra rồi đi vào. Trong nhà rất yên ắng, xem ra ba mẹ đỡ hơi của cô không biết đi đâu làm thân với hàng xóm. Điểm ấy trái lại cô đã quen, cũng không để ý mà mang đồ mình vào trong phòng, sau đó bắt đầu thu dọn hành lý.

Cô đã tốt nghiệp được một năm, làm hai công việc, nhưng vẫn không tìm được cảm giác. Mỗi ngày ở trong văn phòng tựa như nước nhạt nhẽo, ngội lạnh khiến người ta rất dễ dàng bị lạc phương hướng. Rốt cuộc có một ngày, cô quyết định không thể tiếp tục như vậy nữa, vì thế cô quyết đoán xin từ chức, sau đó bắt đầu chuẩn bị đi du lịch.

Trạm thứ nhất, cô dự định đi Bắc Kinh trước.

Đối với chuyện này, ba mẹ cô chẳng những không phản đối, ngược lại gơ hai tay tán thành, điều duy nhất không thoả mãn chính là bọn họ còn chưa về hưu, không thể đi cùng cô. Đối với đứa con gái từ bé đã không một mình đi quá xa nhà, dù sao bọn họ vẫn không yên tâm cho lắm, mỗi ngày nhắc mãi nếu có thể đi cùng cô thì tốt rồi.

Nhưng mà việc đó có cần thiết không? Cô đã 24 tuổi, nếu ngay cả việc đi du lịch một mình cũng không được thì nên suy nghĩ có nên đi học lại hay không. Hơn nữa, cô xưa nay không có bạn bè, đi đâu mà tìm người đi cùng?

***

2. Chương 2: Chương Sách: Hy Vọng Có Một Ngày Có Thể Cùng Em Sánh Bước, Cùng Đi Ngắm Tất Cả Cảnh Đẹp

Rất cục ngồi trên xe lửa, tất cả đều tiến triển rất thuận lợi. Cô may mắn ngồi ở vị trí gần cửa sổ, lặng lẽ nhìn phong cảnh lướt qua ngoài cửa sổ.

Trong xe lửa rất chen chúc, hơn nữa ồn ào. Mấy cô nữ sinh đối diện với mấy anh nam sinh ngồi cạnh cô nói chuyện sôi nổi, nhưng An Ninh biết, kỳ thật bọn họ là người xa lạ. Cô luôn bội phục những người như vậy, cho dù cùng ai cũng có chủ đề nói chuyện không hết, không như cô, chỉ có khi đối mặt với người thân nhất mới nói nhiều, lại còn không gián đoạn.

Cô suy nghĩ, tính cách con người phần lớn là do trời sinh, cả đời cô rất khó thay đổi.

Sau khi màn đêm buông xuống, ngoài cửa sổ tối đen như mực, không nhìn thấy cái gì. Nhưng An Ninh không thấy buồn ngủ, đây là lần đầu tiên cô đến một nơi xa xôi, trong lòng thực ra vẫn rất phấn khởi, chỉ là ngoài mặt không nhìn thấy mà thôi.

Người bên cạnh mời cô cùng đánh bài, cô không muốn, đành phải ngượng ngùng lắc đầu, sau đó từ trong ba lô lấy ra quyển sách để đọc.

Cô đã sớm chuẩn bị một tập thơ dùng để giết thời gian, nhưng lại lấy ra một quyển sách ảnh. Cô nghi hoặc suy nghĩ một hồi, mới nhớ tới đây là vật mà dì cạnh nhà nhờ cô đem đưa cho Bình An. Lúc ấy cô tiện tay bỏ sách vào trong ba lô, cũng chưa nhìn kỹ bìa sách. Bây giờ xem lại cảm thấy kỳ quái, vì sao dì ấy cố ý muốn cô mang quyển sách ảnh này cho Bình An?

Cô nhớ mang máng, Bình An học khoa kỹ thuật thì phải? Bọn họ cùng cấp, sau khi tốt nghiệp cô trực tiếp đi làm, mà Bình An lựa chọn tiếp tục học nâng cao, ở lại Bắc Kinh làm nghiên cứu sinh. Như vậy quyển sách này có lợi ích gì với cậu ấy chứ?

Tò mò lại thêm khó hiểu, An Ninh chậm chậm mở bìa sách ra, một hàng chữ ở bìa trong đập vào mắt:

“Anh luôn nhìn thấy bóng lưng của em, rất hy vọng có một ngày có thể cùng em sánh vai, cùng đi ngắm tất cả cảnh đẹp.”

Phần đề tên chỉ có một chữ: An.

Chẳng biết vì sao khuôn mặt cô ửng đỏ. Cô không biết Bình An có biết hay không, cô cũng có thói quen dùng chữ này đề tên, thậm chí tên tiếng Anh của cô chính là An.

Cô biết, “em” ở đây không phải là cô, nhìn ngày tháng ở sau phần đề tên, những lời này là viết vào bảy năm trước, như vậy chẳng lẽ là bạn trung học của bọn họ?

Cô và Bình An học cùng lớp ba năm liền ở trung học, anh ngồi phía sau cô. Cô bắt đầu cố gắng nhớ lại, lúc ấy anh có quan hệ tốt với nữ sinh nào nhỉ? Kết quả cô phát hiện, hình như anh đều có quan hệ tốt với mỗi nữ sinh, duy nhất ngoài cô ra.

Cũng đúng, tính cách cô không hoà đồng, có mấy người có thể chịu được?

Tính ra, tuy rằng bọn họ cùng lớp ba năm trời, hơn nữa hai nhà đối diện đã tám năm, nhưng số lần hai người nói chuyện có thể đếm trên đầu ngón tay.

Vì thế, cô không muốn đi đưa sách, bởi sau khi gặp Bình An cô thật sự không biết nên nói gì.

3. Chương 3: Trang Ba: Hoàng Hôn Rất Đẹp, Tựa Như Em Đi Trước Mặt Anh

Lúc nửa đêm, xe lửa ngừng lại, An Ninh mơ mơ màng màng tỉnh giấc, từ trong cuộc trò chuyện của mọi người cô mới biết hình như đang trước xảy ra vấn đề gì đó, bọn họ phải tạm ngừng một đoạn thời gian.

Trong lòng cô luôn yên ổn, nhưng không ngủ được, vì thế lại lấy ra quyển sách kia. Nói chính xác, đây là một quyển sách ảnh du lịch, bên trong là phong cảnh khắp đại giang nam bắc mà tác giả chụp lại, kỹ thuật chụp ảnh rất tốt, hơn nữa để tâm mà chọn cảnh, làm cho mỗi hình ảnh đều đẹp không sao tả xiết.

Trong lòng An Ninh rung động không thôi, cô lật từng trang rất chậm, tầm mắt quyến luyến mỗi bức ảnh, hận không thể lập tức lạc vào cảnh giới kỳ lạ. Trăm tiếp theo là Bắc Kinh, phải đi đâu đây? Từng nơi giới thiệu trong sách hình như đều rất tốt.

Lúc lật đến trang thứ ba, cô đột nhiên thấy được một hàng chữ viết tay, nét chữ giống như trong trang bìa, là chữ của Bình An.

“Hoàng hôn rất đẹp, tựa như em đi trước mặt anh, tóc đuôi ngựa phía sau đầu em như ẩn như hiện, đuôi tóc được ánh mặt trời mạ vàng.”

Lại là bóng lưng.

Nói đến đây, bóng lưng Bình An thấy nhiều nhất, chắc là của cô nhỉ? Khi đó mỗi ngày bọn họ cùng đi học rồi tan học, cũng cách xa nhau một trước một sau, lúc ở đường giao lộ chờ đèn xanh, cô có thể dùng khoe mắt liếc thấy giày đá bóng của anh từ từ đến gần.

Nhưng cô cũng nhớ rõ, khi ấy còn có một nữ sinh cũng tiện đường với bọn họ, tuy rằng không hoàn toàn cùng đường như cô và Bình An, nhưng sau khi bọn họ đi qua một phần ba chặng đường thì sẽ gặp cô ấy, sau đó cô gái sẽ đi qua chào Bình An, hai người đi trên đường ở phía sau cô vừa tán gẫu vừa đi.

Cô không biết, Bình An có nhìn thấy bóng lưng của nữ sinh kia không?

Xe lửa chuyển động lần nữa, bọn họ dừng lại khoảng nửa giờ, vì thế lúc tới Bắc Kinh thì trễ nửa giờ.

Thời gian đã là rạng sáng, xuống xe lửa đi ra nhà ga, An Ninh mới thoáng cảm thấy có chút lo lắng. Đây là một thành phố hoàn toàn xa lạ đối với cô, khiến cô đột nhiên cảm thấy không biết nên đi con đường nào.

Cô tránh né người bên cạnh, từ chối lời mời của một tài xế taxi, cô không dám lên xe của bất cứ ai cả. Nhưng vào lúc này, hẳn là chưa có tuyến xe buýt, chẳng lẽ cô phải ở nhà ga?

Lúc nghe thấy có người gọi cô, An Ninh cho rằng mình nảy sinh ảo giác. Nhưng âm thanh của người kia càng lúc càng lớn, càng ngày càng gấp, cô đột nhiên xoay người, chỉ thấy trong đám đông có một nam sinh cao to đang chạy về phía cô.

Người này, cô không hề xa lạ; âm thanh này, cô cũng quen thuộc.

Cô từng đi theo sau một đám nữ sinh, đứng xa xa nhìn anh chơi bóng rổ; cô từng cố gắng bước nhẹ nhàng, cố gắng lắng nghe anh có đi theo phía sau không; cô từng cúi đầu, chìm đắm trong giọng hát ngẫu hứng của anh; cô cũng từng xen lẫn trong đám đông thể này, trông thấy anh huyết sáo đi qua khiến cho một đám nữ sinh bên cạnh thán phục.

Thế nhưng cô vẫn biết, tất cả những gì anh làm đều không liên quan đến cô. Cô có thể yêu thích, nhưng không có cách nào chạm đến.

“Haizz, không biết tớ sao?” Chuyện cũ hỗn độn còn chưa chiếu xong, thì anh đã đứng trước mặt cô, so với trong ấn tượng thì càng cao hơn, khuôn mặt anh tuần phai dần một chút ngây ngô, thêm mấy phần chín chắn, còn có một tia lo lắng chưa tan biến đi.

“Sao trễ vậy, tớ chờ lâu rồi.”

4. Chương 4: Trang Tám: Nếu Có Một Ngày, Em Có Thể Nhìn Thấy Quyền Sách Đây

An Ninh nghĩ sao cũng không ngờ đến, Bình An sẽ cố ý đến đón cô, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có lời nhờ gửi của ba mẹ nói rõ nguyên nhân.

Cô nhớ tới quyển sách trong ba lô, nên mau chóng lấy ra đưa cho anh: “Đây này.”

Đối mặt với anh, cô chưa từng nói quá hai chữ.

Cô biết, hồi trung học, nam sinh trong lớp từng lấy cô ra đánh cuộc, xem ai có cách làm cho cô mở miệng một lần nói nhiều nhất, kết quả có mấy người làm thử, thành tích tốt nhất lại chỉ có hai chữ: “Không có.”

Sau đó Bình An cũng tham dự vào, anh đầy tự tin cất phần thưởng vào túi trước, sau đó đi đến bên cạnh bàn An Ninh, nói bên tai cô vài câu, cô hoảng sợ lập tức từ chỗ ngồi đứng lên, hoang mang rối loạn khẩn trương hỏi: “Ồ chỗ nào?”

Kết quả, đương nhiên là Bình An thắng. Về phần lúc ấy anh nói gì, ngoài bọn họ ra thì không ai biết.

Khoảng thời gian đưa sách khiến cho An Ninh nhớ lại rất nhiều, đáng vẻ ngẩn người của cô làm cho Bình An cười ra tiếng. Lúc này An Ninh mới phát hiện, anh không hề nhận quyển sách trên tay cô, mà để cô ngây ngốc giờ mãi.

Cô hơi buồn bực, vừa định kiên quyết đưa cho anh lại bị Bình An đẩy sách trở về: “Quyển sách này tặng cho cậu.”

Cái gì, tặng cô? Cậu ấy không phải cần gấp quyển sách này sao, bằng không cô cũng không ngần ngại xa xôi mang qua đây, bây giờ lại nói tặng cho cô? Cô mơ hồ cảm thấy chính mình bị người ta đùa giỡn.

“Tuỳ cậu thôi.” Cô hơi bực bội nhét sách vào trong ba lô, cô không muốn ở cùng anh thêm chút nào nữa.

Nhưng hình như Bình An không nghĩ vậy, anh tự chủ trương đoạt lấy va ly trong tay cô, sau đó duỗi tay lấy ba lô của cô đeo trên vai mình, cuối cùng mới nói: “Đi thôi, tớ đưa cậu đến khách sạn. Trễ vậy, một cô gái ngồi xe không an toàn.”

Cậu ấy... An Ninh cảm thấy mình hết chỗ nói rồi, lần đầu tiên cô gặp Bình An thì đã biết anh là loại ngang ngược, rõ ràng gặp mặt cũng không nhất định chào hỏi. Chẳng qua, có lẽ là ngại mặt mũi của ba mẹ, hơn nữa anh nói cũng đúng.

Cần nhắc một lúc, đi cùng anh đối với cô mà nói lợi hơn hại, vì thế An Ninh không lên tiếng, lặng lẽ đi theo sau anh.

Người ở ven đường đang chờ gọi xe cũng không ít, cũng may rất nhiều xe taxi, bọn họ nhanh chóng vẫy tay gọi một chiếc.

Đặt hành lý vào trong thùng xe sau, Bình An lại mở cửa xe sau để An Ninh ngồi vào. Cô chưa từng hưởng thụ cách đối xử như vậy, quả nhiên An Ninh được sung ái mà lo sợ, chẳng qua biểu tình của cô từ trước đến nay luôn thiếu thốn, cho nên thoát nhìn rất bình tĩnh.

Mới vừa ngồi xuống, Bình An liền đóng cửa lại, cô nghĩ anh sẽ ngồi chỗ phó lái, không ngờ anh lại vòng qua bên kia, mở cửa xe cũng ngồi xuống ghế sau, cùng An Ninh kề vai.

Bây giờ không khí trong xe đột nhiên loãng dần, tay chân An Ninh co quắp không biết nên đặt chỗ nào, cô cố gắng xê dịch qua bên cạnh xe, hy vọng cách xa anh một tí, nhưng Bình An cố tình gần về phía cô một chút, sau đó nghiêng người về phía trước, nói địa chỉ cho tài xế, lúc này mới trở về chỗ ngồi.

Xe khởi động, ngoài âm thanh của bài hát đang thịnh hành truyền ra từ radio trong taxi thì không có tiếng gì khác. An Ninh rất cần loại yên lặng này, cô cầu nguyện bầu không khí này vẫn duy trì cho đến lúc tới nơi, sau đó cô xuống xe qua quýt nói lời cảm ơn, rồi bọn họ chào tạm biệt không gặp mặt nữa.

Đáng tiếc, chẳng như cô mong muốn, không qua bao lâu, Bình An hình như còn hứng thú nói chuyện phiếm. Ánh mắt anh nhìn ngoài cửa sổ, Bình An suy nghĩ một chút phát hiện anh đang nói chuyện với cô. Anh nói: “Quyển sách kia cậu đã xem qua chưa?”

“Hả?” Phản ứng của An Ninh luôn chậm một chút, chỉ là nhận ra anh đang hỏi cô liên tục không ít thời gian, phản ứng lại mới biết là anh chỉ quyển sách kia, một phút đồng hồ trôi qua. “Cái kia tôi chưa xem.”

Tuỳ tiện xem đồ của người khác hình như không tốt lắm, cô không nên nói thật.

Bình An quay đầu lại nhìn cô một cái, giống như có chút thất vọng: “À, vậy cậu xem một chút nhé. Cái đó xem rất hay.”

“Uhm.” Quả thật xem hay lắm, nhưng mà...ánh mắt An Ninh đột nhiên mở to một chút, cô nhớ tới dòng chữ viết trong sách.

Nếu cô không lầm, dòng chữ trên kia chính là tâm sự của một cậu nam sinh nhỉ? Cứ như vậy tặng cho cô, có được không? Hay là cậu ấy đã quên có chữ mình trong sách?

“Ách, quyển sách kia tôi giữ lại hình như không hợp lắm.”

“Vì sao?” Bình An nhìn cô, chờ cô giải thích.

Nếu đổi là An Ninh của trước kia, mượn cô của một năm trước mà nói, cô nhất định sốt ruột đến mức không nói rõ ràng; nhưng hiện tại dù sao cô cũng đã lăn lộn ở xã hội được một năm, tuy rằng không hoà lẫn tốt lắm, nhưng ít nhiều cũng rèn luyện một chút.

Vì vậy cô âm thầm hít sâu một hơi, cố gắng biểu đạt ý tứ của mình: “Bên trong hẳn là có bí mật của cậu, người khác xem không tốt đâu.”

“Cậu không phải chưa xem qua à?” Gương mặt Bình An bỗng nhiên tối gần, có chút điệu bộ hăm dọa.

An Ninh sợ tới mức dựa sát cửa xe, tim đập rất nhanh. Không xong rồi, lời nói dối bị vạch trần, cô phải nói gì mới tốt đây?

***

5. Chương 5: Trang Mười: Ngay Cả Dáng Vẽ Ngây Người Của Em, Anh Cũng Cảm Thấy Đáng Yêu

Cuối cùng An Ninh vẫn ăn ngay nói thật, tuy rằng rất khó nhưng tâm lý thoải mái một tí.

Bình An cũng không nói gì, chỉ là về chuyện tặng sách, anh đặc biệt kiên trì.

Có lẽ, anh không phải quên chữ viết trong sách, mà là hy vọng thông qua cô vứt bỏ đoạn quá khứ kia của anh. Cô cũng không nói thêm gì, chỉ có thể duy trì sự trầm lặng.

Khách sạn đã đặt xong từ sớm, Bình An còn quen thuộc hơn cô. Anh hỏi cô giấy tờ liên quan, sau đó giúp làm thủ tục. Nhưng khiến An Ninh khó hiểu chính là, chính anh cũng đặt một phòng, hơn nữa ngay sát vách phòng cô.

“Cậu không phải có ký túc xá ư?” Hôm nay lời nói của cô nhiều hơn tám năm kia cộng lại, nhưng cô hết cách rồi, có một số việc phải hỏi rõ ràng.

Đối với chuyện này, Bình An không quá để ý mà giải thích: “Mẹ tớ nói con gái một mình ở khách sạn không an toàn, muốn tớ ở gần bên bất cứ lúc nào cũng có thể chiếu cố.”

“Không cần phiền toái như vậy.” An Ninh hơi nóng nảy. Cứ theo như vậy, cô ở Bắc Kinh chẳng phải là giống như bị người ta giám thị sao? Nói đúng hơn, cô đi đâu anh sẽ đi theo sau, vậy cô làm sao vui chơi chứ?

Nhưng Bình An đã quyết định mọi chuyện, không cho phép cô cự tuyệt. Anh giúp cô mở cửa phòng, kiểm tra cửa sổ thậm chí phòng tắm, sau đó dặn dò nói: “Khoá cửa cho kỹ, ngủ một giấc thật ngon, ngày mai cậu đừng dậy sớm quá, cùng nhau ăn trưa là được. Buổi chiều tớ đưa cậu ra ngoài đi dạo.”

Anh ra ngoài, giúp cô đóng cửa, An Ninh vẫn ngây người đứng tại chỗ. Đây rốt cuộc là tình huống gì?

Nếu không thì dứt khoát gọi về nhà, bảo dì cạnh nhà huỷ bỏ nhiệm vụ này của Bình An. Cô thật sự không cần chăm sóc?

Nhưng thời gian quá sớm, muốn gọi điện thoại cũng chỉ có thể đợi đến ngày mới.

Trong lòng có sự chán nản không hiểu rõ, ngay cả tâm trạng rửa mặt cũng không có. Cô đi đến bên cửa sổ, mở cửa sổ thoáng khí. Bầu trời Bắc Kinh rạng sáng nhìn không thấy sao, bởi vì ngọn đèn trên mặt đất đã

đủ sáng chói.

Trong một thành phố lớn như vậy, cô là người bên ngoài nhỏ bé, ngay cả hạt bụi cũng không bằng?

“Sao còn chưa ngủ?” Thành linh ở bên cạnh có người nói chuyện, An Ninh bị hoảng sợ. Cô giật mình quay đầu nhìn, lại là Bình An lộ ra nửa người.

Cảnh tượng này hình như đã từng quen biết.

Hai nhà bọn họ đều ở lầu hai, mỗi nhà có một cái ban công, hơn nữa ban công này kỳ thật nối liền nhau, chỉ dựng một cái lan can ở giữa tượng trưng.

Ban công nhà An Ninh là một vườn hoa, ở đó có đủ loại hoa tươi. Lúc rảnh rỗi, An Ninh thích đứng ở ban công, ngắm hoa ngắm người.

Ban công nhà Bình An là một vườn rau, cũng đủ loại thực vật, nào là hành rồi hẹ rồi tỏi, rất thực dụng cũng rất tầm thường, Bình An cũng thích ở ban công, nhưng không biết vì sao.

Bọn họ thường xuyên cùng lúc ở ban công của mình, hai bên không nói gì với nhau, nhưng bầu không khí lại chẳng gượng gạo bao nhiêu. Bây giờ nhớ lại, khi đó hình như là thời điểm bọn họ ở chung hài hoà nhất.

Nhưng hiện tại, khoảng cách giống nhau, nhưng không có hoa hồng, cũng không có rau xanh, chỉ có ngọn đèn dưới lầu, còn có gió thổi hiu hiu. Ở trong đêm tối, ánh mắt anh thoát nhìn rất sáng, giống như có sức hút, nhìn chăm chăm bao lâu lại hoảng hốt.

Loáng thoáng như nghe được tiếng cười của Bình An, hình như anh nói: “Thế này cũng có thể ngây người à?”

Cô phục hồi lại tinh thần, có chút kích động mà bỏ lại một câu: “Tôi ngủ trước.” Rồi cô nhanh chóng trở về phòng, đóng chặt cửa sổ.

Cô nằm trên giường, nghĩ đến Bình An ngủ ở sát vách, An Ninh lăn qua lộn lại không ngủ được, thần kinh hôm nay có phần quá căng thẳng. Hơn nữa cô lại hình thành thói quen, một khi không ngủ được thì muốn xem quyển sách ảnh kia.

Dù sao hiện tại sách là của cô, vậy cô xem cũng chẳng có quan hệ gì? Đúng, sợ cái gì!

Như một con cá chép ươn ra, An Ninh từ trên giường nhảy xuống. Lúc cô tỉnh táo điên cuồng, hành động sẽ rất phát triển; đương nhiên phần lớn thời gian thành tích thể dục của cô đều thất bại.

Cô luống cuống tìm quyển sách kia, ôm trong ngực trở về giường, trước khi xem còn hít sâu vài cái.

Coi đến trang mấy rồi nhỉ? Vừa nghĩ vừa lật, không bao lâu lại bị nội dung bên trong hấp dẫn. Tiếp tục xem, quả nhiên lại phát hiện không ít chữ viết của Bình An.

Mỗi một câu đều là lời thổ lộ mông lung, từ chữ viết của anh An Ninh dường như có thể tưởng tượng ra hình dáng mờ nhạt của một cô gái.

Cô ấy chắc là rất dịu dàng ít nói, rất đẹp, rất hiền lành, thỉnh thoảng hơi nghịch ngợm; lúc người khác không chú ý cô ấy sẽ làm một chút động tác, sau đó một mình vui vẻ hồi lâu; cô ấy rất thông minh, ngay cả anh chàng như Bình An cũng sẽ tán thưởng cô ấy.

Cô ấy rất ưu tú, rất được lòng người, nhưng cô ấy rốt cuộc là ai nhỉ?

Vào lúc ba giờ sáng, An Ninh ôm sách ngủ thiếp đi.

6. Chương 6: Trang Mười Lăm: Thích Trêu Chọc Em, Là Muốn Khiến Em Chú Ý

Giấc ngủ này liền ngủ thẳng đến mười hai giờ trưa, cuối cùng vẫn bị điện thoại trong phòng đánh thức.

Cô nhắm mắt rút cục mò lấy điện thoại, mơ màng hỏi một tiếng: “A lo?” Cô tưởng rằng cô vẫn ngủ ở trong nhà.

Âm thanh chưa tỉnh ngủ có chút khàn khàn, giọng điệu lười biếng có vẻ rất đáng yêu, nhưng bản thân cô không biết những điều này. Cô chỉ biết khi nghe được tiếng cười của Bình An ở đầu dây bên kia, tất cả buồn ngủ của cô đã tan mất.

“Này, bảo cậu ngủ nhiều cậu thật là ngủ đến bây giờ nha! Dậy đi, con sâu lười.”

Thật may anh không trông thấy dáng vẻ của cô, uể oải tóc rối bời, quần áo không chỉnh tề, quan trọng nhất là gương mặt cô bây giờ đỏ như là Quan Công vậy.

Buông điện thoại, cô nhanh chóng mặc quần áo rửa mặt, rồi cầm túi xách ra cửa.

Bình An đang dựa trên vách tường, vẫn ung dung chờ cô. Mặt An Ninh lại đỏ một tí, vội cúi đầu xin lỗi, tuy rằng cô không rõ vì sao sự việc lại phát triển thành thế này.

Đây vốn là chuyến du lịch không liên quan đến Bình An mà!

Trong sự bối rối, cô hoàn toàn quên mất chuyện gọi điện thoại về nhà.

Lần đầu tiên ăn thức ăn Bắc Kinh, sau khi ăn xong cô không nhớ rõ mình ăn gì, chỉ cảm thấy quá mệt mỏi. Về phần tại sao mệt như vậy, cô hậm hực nhìn thoáng qua Bình An đi bên cạnh.

Nhịn rồi nhẫn, cô vẫn quyết định tự giải thoát: “Cậu chắc là bận nhiều việc, không cần đi cùng tôi, tự tôi đi dạo được rồi.”

“Cậu không phải mù đường ư? Đi lạc thì làm sao?” Không ngờ Bình An lại nói như vậy, hơn nữa nói đúng không sai.

Người nhà cứ thế mà yên tâm để cô đi, cho nên anh có chút khó tin.

Nhưng, nhưng chỉ là linh cảm phương hướng mà thôi, cô cũng không phải mù đường! Nhưng với dũng khí có hạn của An Ninh, cô không có cách tranh cãi tiếp.

Hai người trầm mặc đi một đoạn, thời gian đã là ba giờ chiều, xem ra hôm nay lãng phí rồi.

Trong lòng ảo não, lại không tiện phát cáu, An Ninh dứt khoát dừng lại không đi. Cô dừng lại, Bình An cũng dừng theo, còn đứng đối diện cô hỏi: “Cậu muốn đi đâu chơi?”

An Ninh có chút hờn dỗi nói: “Lúc này còn có thể đi đâu?” Nói xong cô hơi hối hận, dù sao cũng là chính cô ngủ quên, có quan hệ gì với Bình An chứ?

Vì thế cô lại nói thêm một câu: “Không thì đi xem hạ cờ đi.”

Tại quảng trường Thiên An Môn, có rất nhiều du khách tụ tập chờ xem hạ cờ. Mọi người ngồi dưới đất, xem ra rất thoải mái.

Trong lòng An Ninh chộn rộn, cũng muốn bắt chước người khác ngồi xuống, nhưng lại hơi ngượng ngùng. Cô sẽ bắt giác thận trọng ở trước mặt người ngoài, bao giờ cũng đứng thẳng lưng ngồi ngay ngắn.

Bình An không giống thế, anh rất cởi mở, luôn làm theo bản tính. Anh có loại khí chất khiến người ta cảm thấy cho dù anh ở đâu hay làm gì đều là việc nên làm.

Ngay cả lúc kiểm tra, anh lén cóp bài thi của cô cũng như là chỉ bảo người khác làm bài tập, thậm chí còn nhỏ giọng nói với cô “Câu số hai cậu chọn sai rồi, nên chọn D”.

Hiện tại thì sao, anh tự nhiên đặt mông ngồi xuống, sau đó còn có lòng tốt kéo cô ngồi theo. An Ninh chưa có chuẩn bị, thiếu chút nữa là ngã vào trong lòng anh.

Cô cuống quýt đẩy anh ra, sau đó tự mình ngồi xa một chút.

Bởi vì là mùa hè, ban ngày rất dài, cho nên thời gian hạ cờ rất trễ, đến lúc đó có nhiều người không đợi nổi mà rời khỏi. An Ninh hơi đói bụng, do dự xem có nên đi ăn trước không, nhưng cô sợ bỏ qua màn hạ cờ.

Nếu không hỏi ý Bình An xem sao?

“Huh?” Sau khi ngồi xuống cô không dám nhìn anh, bây giờ tìm lại chẳng thấy Bình An đâu.

Khi nào thì cậu ấy đi mất rồi? Là giận sao? Lúc này có phải mình đẩy mạnh quá không? Làm sao bây giờ mình có nên xin lỗi cậu ấy không?

Nhưng mà ngay cả số di động của Bình An, An Ninh cũng chẳng có.

Lúc này cô đã quên chính mình muốn anh rời đi.

Một loại cảm giác mất mát vây quanh trái tim cô, trong đám đông có người hô to: “Sắp bắt đầu rồi.” Tất cả mọi người đứng lên bao quanh bốn phía quốc kỳ, từ xa có thể nhìn thấy đội quốc kỳ với tư thế oai hùng từ trong Thiên An Môn hiện ngang đi ra.

Cô cũng đi qua, ánh mắt đuổi theo những bóng dáng anh tuần này di chuyển. Kỳ thật cô cũng có chút mê trai đẹp, từ nhỏ xem TV trông thấy hình ảnh kéo cờ, sẽ phát ra cảm nhận từ trong lòng rất đẹp trai nha!

Lại nói tiếp, khi đó còn đi học, Bình An cũng là người kéo cờ. Mỗi tuần anh đều dưới sự chú ý của giáo viên học sinh toàn trường, đệm theo bài quốc ca mà từ từ kéo quốc kỳ lên cao.

Thời khắc đó, không biết có bao nhiêu nữ sinh có cơ hội quang minh chính đại mà nhìn anh chăm chăm. An Ninh ở trong đám đông như vậy mà nhìn anh, lúc này mới có thể làm cho cô cảm thấy yên tâm.

Có một bé nữ sinh ở bên cạnh đang cảm thán: “Thật đẹp trai quá đi!” Nữ sinh ấy nhìn xem rất kích động, hơn nữa gấp gáp hy vọng người khác hòa theo, vì thế cô bé quay đầu hỏi An Ninh: “Chị không cảm thấy bọn họ rất đẹp trai sao?”

An Ninh cảm thấy cô bé này rất đáng yêu, các cô cùng nhau nhìn chăm chú vào cả đội anh chàng đẹp trai kia, sau đó An Ninh gật đầu, nói từ đáy lòng: “Đúng, thật sự rất đẹp trai.”

“Đẹp trai hơn tớ sao?” Phía sau có người không vui cho lắm hỏi một câu.

An Ninh sửng sốt một lúc, nói không rõ trong lòng mình cảm giác có cảm giác gì, nhưng cô nghĩ rằng, trong phần cảm giác phức tạp kia chắc là có vui sướng nhỉ?

Nhưng cô không ngoảnh đầu lại, mà nghiêm túc xem xong quá trình hạ cờ, sau đó mới chậm rãi xoay người, mỉm cười với Bình An: “Đương nhiên.”

7. Chương 7: Trang Hai Đếm Ngược: Có Một Ngày, Anh Sẽ Dẫn Em Tới Đây, Lớn Tiếng Nói Với Em Rằng, Anh Thích Em

Thì ra Bình An chạy đi mua đồ ăn, sau khi vất vả mua trở về, anh còn bị An Ninh coi thường. Nhưng mà, nụ cười kia của cô khiến anh cũng mỉm cười theo.

Bầu không khí giữa hai người rất cuộc diệu xuống, tuy rằng trước đó coi như là ở chung hoà bình, nhưng luôn có chút xa lánh, ngay cả quan hệ bạn học bình thường cũng không tính. Nhưng trải qua một ngày một đêm ngắn ngủi ở chung, mặc dù vẫn có chút không thoải mái, nhưng dường như kéo gần lại mối quan hệ của bọn họ.

Con người An Ninh có một cái vòng, người thân thiết với cô đang ở trong đó, còn những người khác đều bị cô vứt ra ngoài. Cô như là cảm thấy, Bình An đang chui vào cái vòng này của cô.

Cô thử làm bạn với anh, không gạt bỏ anh ra, thản nhiên nhận sự giúp đỡ của anh, dù sao cũng là người đã quen biết lâu nay, muốn quen thuộc cũng không khó lắm. Lúc cô biết được bởi vì là dịp nghỉ hè nên Bình An có rất nhiều thời gian cùng cô đi dạo chơi xung quanh, trong lòng An Ninh lại có một tia mừng thầm.

Cô vẫn che dấu tốt lắm, nhưng bản thân vẫn còn nhớ rõ ràng những năm tháng của thời niên thiếu, về chàng trai áo trắng tóc đen có nhiều thành tích kia. Thanh xuân của cô đáng chất là vì anh, nhưng cũng vì anh mà tốt đẹp.

Bình An dẫn cô đi Cố Cung, đi Viên Minh Viên, đi Sân vận động quốc gia Bắc Kinh xem khối nước, bọn họ còn đi đến Vạn Lý Trường Thành. Chọn mùa hè để leo lên Vạn Lý Trường Thành kỳ thật không sáng suốt, nhưng nếu tới Bắc Kinh rồi thế nào cũng muốn làm hảo hán một lần.

May mà có Bình An ở đây, bởi vì nửa đoạn sau đều là anh kéo cô đi đến nơi. An Ninh thầm tính toán một chút, thời gian bọn họ nắm tay nhau tổng cộng là 2 giờ 21 phút, cô đi chậm chậm, vẫn theo phía sau anh, nhìn thấy bóng lưng đầy mồ hôi của anh, trong lòng cô ấm áp.

Đi chơi vui vẻ vài ngày, hai người đã coi như là bạn bè. An Ninh biết Bình An không thiếu bạn, nhưng đối với cô mà nói, anh là người bạn khác phái đầu tiên của cô. Cô dần dần quen với thói bá đạo của anh đối với cô thỉnh thoảng hay xuất hiện, thói vui đùa của anh, cô cũng bắt chước làm cho bản thân mình không câu nệ trước mặt anh.

Do sự sắp xếp hợp lý của Bình An, bọn họ chưa dùng đến hai tuần mà đã đi khắp nơi ở Bắc Kinh, điểm đến cuối cùng là Thiên Đàn. Ở đó có một bức tường hồi âm, An Ninh luôn muốn đi xem, nếu có thể, cô cũng muốn hô to một tiếng thử xem.

Buổi tối trước khi đi Thiên Đàn, Bình An bảo cô nghỉ ngơi sớm một chút, nhưng lúc An Ninh thật muốn đi ngủ, anh lại dùng điện thoại nội tuyến gọi cho cô: “An Ninh, cậu xem xong quyển sách kia chưa?”

“Vẫn chưa xong, mấy hôm nay đi chơi nên cũng chưa xem.”

“À.” Bình An trầm mặc hồi lâu, ngay lúc An Ninh nghi ngờ anh không phải đang cầm ống nghe ngủ quên mất thì anh lên tiếng: “Vậy đêm nay cậu có thể xem hết không?”

Hử? An Ninh hồ đồ, không phải cậu ấy bảo mình nghỉ ngơi sớm chút sao?

Nhưng giọng điệu của Bình An khiến cô cảm thấy kỳ quái, cuối cùng cô miễn cưỡng lấy tinh thần, lật quyển sách kia ra xem. Kỳ thật cô đã xem gần xong, còn lại mấy trang thôi.

Cô xem đến trang hai đếm ngược, lại là một tấm ảnh của bức tường hồi âm. Tấm ảnh này cô đã thấy ở đâu rồi, có lẽ là trên một tờ báo hoặc một tạp chí nào đó, nhưng dòng chữ ở phía dưới đương nhiên là thấy lần đầu tiên.

“Có một ngày, anh sẽ dẫn em tới đây, lớn tiếng nói với em rằng, anh thích em, anh sẽ để bức tường hồi âm giúp anh gào thét nhiều lần, cho đến khi câu này lấp đầy trong trái tim em mới thôi.”

Khép sách lại, một giọt nước mắt rơi trên mu bàn tay cô. Vì sao phải khóc chứ, cô chỉ cảm thấy cô gái được Bình An thích như vậy, cô ấy rất hạnh phúc mà thôi.

8. Chương 8: Trang Cuối: Một Ngày Nào Đó, Anh Sẽ Cố Gắng Làm Cho Bước Đi Của Chúng Ta Trở Nên Thống Nhất

Sáng hôm sau, đôi mắt An Ninh đỏ ngầu, giống như con thỏ vậy. Cô sợ bị Bình An nhìn thấy, nên cố ý mang kính râm, khiến Bình An ngạc nhiên nói không ngừng: “Thật cool nha!”

Cảnh vật ở Thiên Đàn đẹp lắm, thanh tịnh đẹp đẽ và mát mẻ, nhưng bức tường hồi âm khiến An Ninh hơi thất vọng. Cô phát hiện thỉnh thoảng có người thử hô to một tiếng, nhưng hoàn toàn không nghe được hồi âm mà mình trông chờ, có lẽ là thời gian quá lâu, mà cô đã tới chậm.

Bình An trông thấy dáng vẻ của cô, anh cười cười: “Lúc tớ vừa đến cũng có biểu tình như cậu. Nhưng nếu cậu muốn nghe hồi âm, tớ có thể cho cậu nghe thấy.”

An Ninh hoàn toàn không kịp ngăn cản anh, anh đã đứng tại bức tường hồi âm ở trước mặt, hai tay làm thành cái loa đặt bên miệng, sau đó la lớn: “An Ninh, Ninh, Ninh, Ninh!”

Phụt! Anh lại có thể lấy mình làm tiếng vọng lại. An Ninh cười bảo anh đừng ồn ào, nhưng câu tiếp theo của Bình An đã nói ra miệng: “Tớ thích cậu, thích cậu, cậu, cậu, cậu!”

Nụ cười của cô khựng lại, dáng vẻ khoé miệng nhếch lên thoát nhìn ngây ngốc, nhưng cô hoàn toàn không biết nên phản ứng ra sao. Hai câu kia của Bình An là nối liền nhau sao?

Cô không phải không có sự mơ mộng của thiếu nữ, suy nghĩ biết đâu mình là cô bé lọ lem, một ngày nào đó hoàng tử sẽ xuất hiện trước mặt cô. Thế nhưng, giống như tiếng vọng lại này, cô đợi lâu lắm, đợi đến khi trái tim mình dần trưởng thành, hiểu biết thế giới này có bao nhiêu hiện thực, mà hai người bọn họ có lẽ hoàn toàn không ở cùng một thế giới.

Nhưng Bình An đã đi tới, đứng cách chỗ cô rất gần. Anh dịu dàng giúp cô tháo kính râm xuống, khi trông thấy ánh mắt sững sờ của cô, anh hơi nhú mào.

An Ninh biết dáng vẻ hiện tại của cô rất thảm hại, cô bối rối cúi đầu tránh đi tầm mắt của anh, nhưng cô không có cách che lại lỗi tai của mình.

Cô nghe thấy anh nói: “An Ninh, cậu có nghe không, tớ thích cậu. Từ trung học đã thích cậu, nhưng cậu luôn ẩn mình trong bộ áo giáp, mà khi đó tớ đã quen cảm giác mình là trung tâm vũ trụ, không hiểu thế nào là khiêm tốn để nhận được sự đáp lại của cậu. Tớ vốn nghĩ rằng, thời gian có thể giải quyết tất cả, hoặc là tớ không hề thích cậu, hoặc là cậu sẽ thích tớ, đáng tiếc hai chúng ta đều kiên trì như vậy.”

Nếu không phải hôm qua xem quyển sách kia, An Ninh sẽ cảm thấy khó tin. Nhưng cô cũng không ngốc, việc làm của anh đã quá rõ ràng, cô làm sao lại không nhìn ra. Nước mắt đêm qua của cô là vui sướng cũng là cảm động, đương nhiên còn có một chút bất an.

Cô không biết, những dòng chữ đã viết xuống từ nhiều năm trước kia, bây giờ còn tính không?

Cô lấy ra quyển sách kia mang theo bên người, cô lật ra trang cuối cùng ở ngay mặt Bình An:

“Anh dùng phần đề tên như em, cố gắng duy trì thời gian đi học giống em, suy nghĩ mọi cách khiến em chú ý; anh lén nghe ngóng về em qua lời của người khác, lặng lẽ đứng ở một bên nhìn em, nhắm mắt lại cũng có thể hình dung rõ ràng dáng vẻ của em; anh cho rằng mình rất thông minh, nhưng lúc nào cũng tính sai quyết định của em, nhưng anh không bỏ cuộc, một ngày nào đó, anh sẽ cố gắng làm cho bước đi của chúng ta trở nên thống nhất.”

Bình An đã từng tình cờ nghe mẹ mình nói, nguyện vọng hồi bé của An Ninh là thi vào đại học Thanh Hoa, khi đó thành tích của anh không coi là tốt lại thật sự ghi danh đại học Thanh Hoa, cố sống cố chết thi cử, anh chưa từng nghĩ rằng cuối cùng cô lại thi vào trường đại học trọng điểm ở bản địa.

Sau đó anh nghĩ cô thích học tập như vậy, sau khi tốt nghiệp khẳng định thi nghiên cứu sinh. Nói không chừng lúc ấy thi vào trường cao đẳng thất bại, dù sao cũng có thể thi nghiên cứu sinh đến Bắc Kinh thôi? Kết quả anh bảo vệ nghiên cứu, cô lại trực tiếp tốt nghiệp rồi làm việc.

Không nhìn thấy cuộc sống của cô, anh đã từng nơm nớp lo sợ, chỉ sợ từ miệng của mẹ biết được cô đã yêu đương. Lúc cô đi làm được một năm, anh nghe tin cô bắt đầu đi coi mắt.

Bấy giờ, anh rút cuộc hiểu ra, mình không thể tiếp tục đoán mò, anh phải chủ động một chút mới được.

9. Chương 9: Bí Mật Giấu Ở Trong Sách

An Ninh đi rồi, trạm tiếp theo của cô là trang thứ nhất trong sách: Ô Trấn, vùng sông nước Giang Nam.

Bình An đích thân đưa cô lên xe lửa. Sau lần thổ lộ đó, giữa hai người dường như lại quay về tình trạng ngại ngùng.

An Ninh không nói gì cả, không gật đầu cũng chẳng lắc đầu. Thế nhưng lúc Bình An thu xếp xong hành lý của cô chuẩn bị xuống xe, cô lại lặng lẽ giữ chặt tay anh, khuôn mặt đỏ ửng nói: “Một mình đi du lịch luôn là giấc mơ của tớ, tớ sẽ theo quyển sách ảnh mà cậu tặng cho tớ, đi đến từng nơi xinh đẹp của Trung Quốc, trạm cuối cùng là Thiên Đàn ở Bắc Kinh, đến lúc đó cậu còn ở đây không?”

“Sẽ! Đương nhiên tớ sẽ còn ở đây!” Bất chấp có bao nhiêu người đang nhìn, Bình An kéo cô vào trong lòng mình, anh vui mừng sắp không nói ra lời.

Lúc xe lửa chậm rãi khởi động, hai người cách cửa xe vẫy tay tạm biệt.

An Ninh biết, bọn họ không phải chia tay, mà là đến gần nhau.

Hiện tại cô đã có số di động của anh, có email của anh, quan trọng nhất là có lời hứa hẹn của anh.

Cô sẽ để tâm thưởng thức mỗi cảnh sắc, sau đó viết lại nỗi nhớ nhung về anh trong sách.

Cô kẹp hai tấm ảnh trong sách, một tấm là ảnh chụp chung khi bọn họ đến bức tường hồi âm, một tấm là cô tìm thấy nó kẹp trong trang giấy lúc lật sách.

Người chụp ảnh là Bình An, vai chính là An Ninh.

Lúc đó bọn họ học lớp 11, lần đó An Ninh bị ba mẹ dở hơi của mình chọc giận, bọn họ lại dám đọc lên

nhật ký của cô!

Trước kia cô có thể không quan tâm, nhưng quyển nhật ký này viết đầy Bình An đó!

Vừa thẹn lại giận, cô đuổi theo ba mẹ ra cửa nhà. Một nhà ba người chơi đánh du kích ở công viên dưới lầu, mà ngay phía sau, có một thiếu niên ngồi ở đình nghỉ mát trong công viên, đang hí hoáy với chiếc máy ảnh mới mua trong tay.

Lúc chọn cảnh xung quanh, bóng dáng của cô gái đập vào tầm mắt. Lần đầu tiên anh trông thấy bộ dáng hoạt bát của cô, cười đến mức không kiêng nể gì, nói chuyện rất lớn tiếng, làm cho mọi người đi theo bên cạnh cô đều mỉm cười.

Vì thế anh cầm máy ảnh, nhắm ngay cô gái, rồi nhấn nút chụp.

-Hết-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bi-mat-trong-sach>